

Jah, nüid Jõsand anna sa,
Omnist tundi mulle!
Näed, ma ohtlau ootan ta,
Millal ütled: „Tule!“? —

„Aga siia armas S.
Tuleta veel meeles:
Kadund poea lugu sees,
Lüdad oma peegle.

— Kergel meddel clas ta,
Raistlas oma wara;
Nälgi tal' fätte tulsi ta
Rüded lattend ära. —

„Siis väst silmad lahti lõob,
Qui ju surm on pottis.
Rohe oma riinded wööb
Raassipidi mõttes:

„Ei mind enam tuune wend,
Ega õde ammugi!
Ja wist isa, ema end
Kurwoestanud hauani?“

Jah, ta nuttiö fibedast'
Oma paha tegu;
Jgatses nüid nobedast'
Näha isa nägu.

„Aga, ah! tas tohju nüid
Ija ette minna?
Tema heldust, rohket hilid,
Pölamud ju mina.“

Mönda tahe wahel seal,
Seisis puhu aega,
Kuni kuulis, isa häel,
Raasib dige wäega:

„Tule, kadund lapsute!
Armu annan sulle.
Päestund on siud Jeesuse
Pati köiest jälle.“

Qui ta seda kuulis nüid,
Mändas koen poole
Palus andeks oma süid
Vootis armu peale